

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Sampu

Jeff Pippenger

2025-12-14

Bilang Sampu

Tinutalakay natin ang isang bahagi ng pangitain ni Isaias na nagsisimula sa ikapitong kabanata at nagpapatuloy hanggang sa wakas ng ikalabindalawang kabanata. Ginagawa natin ito sapagkat noong 1850, “iniunat ng Panginoon ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon, upang tipunin” ang Kanyang nalalabing bayan. Itinatakda natin sa kani-kanilang lugar ang mga palatandaan mula 1844 hanggang 1863. Ang “1850” at ang ikalawang pagtitipon ay isa sa mga palatandaang iyon.

Pagpasimula ng pangitain ni Isaias sa talatang isa ng ikapitong kabanata, tuwing may pariralang kahalintulad ng “sa araw na yaon” na nagsisilbing pagtukoy, ito’y dapat ilagay sa itinatag na propetikong balangkas ng ikapitong kabanata. Isang susi sa wastong paghahati ng pangitain ay ang pagkaunawa na ang propesiya ay gumagana batay sa mga prinsipyong “ulitin at palawakin,” at ang tuntuning ito ay umiiral sa pangitain.

Ang iba’t ibang makahulag katotohanang natukoy sa pangitain ni Isaias na nagsisimula sa kabanata anim ay dapat lapitan mula sa pananaw na 'una at higit sa lahat' si Isaias ay kumakatawan sa isang kaluluwang pinahiran noong 9/11 upang ipahayag na dumating na ang huling ulan. Sa gayong pinabanal na konteksto, inilalarawan ng ikapitong kabanata ni Isaias ang mismong pangambang inilarawan ng propeta sa ikaanim na kabanata nang kanyang itanong, 'hanggang kailan' niya kailangang iparating ang mensahe ng 9/11 sa isang tumalikod na iglesya na 'may mga mata ngunit tumatangging makakita, at may mga tainga ngunit tumatangging makarinig'?

Sa pangitain, ang masama at hangal na haring Ahaz ay sagisag ng isang Laodiceano na hindi tatanggapin ang babala ng mensahe ng huling ulan, gaya ng ipinahayag ng mga bantay na kinakatawan nina Isaias at ng kaniyang mga anak, na humaharap sa masama at hangal na si Ahaz.

Dumating ang 9/11 sa kasaysayang propetiko ng Daniel labing-isa, talatang apatnapu, kaya kapag si Isaias ay matatagpuan sa 9/11 sa kabanata anim, siya ay matatagpuan, sa pananaw na propetiko, sa loob ng talatang apatnapu ng Daniel labing-isa; subalit higit na mahalaga, siya ay nasa loob ng 'nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu.' Nagsimula ang nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu nang natupad ang talatang iyon noong 1989 sa pagbagsak ng Unyong Sobyet. Mula 1989 hanggang sa batas ng Linggo ng talatang apatnapu't isa ay ang 'nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu' na inaalisan ng pagkakaselyo ng Leon mula sa lipi ni Juda sa mismong 'nakatagong kasaysayan' na iyon. Ang itinutukoy nito sa ating pagsasaalang-alang na si Isaias ay kumakatawan sa isang mensahero ng huling ulan pagkaraan ng 9/11 ay na ang isang bahagi ng mensahe ng huling ulan na ipinapahayag ni Isaias ay—Daniel labing-isa, mga talatang apatnapu't isa hanggang apatnapu't lima.

Na nakatindig sa diwang propetiko sa 9/11, si Isaias sa kabanata sampu ay naghaharap ng babala na ang mismong susunod na pangyayari ay ang “di-makatarungang dekreto,” na siyang batas ng Linggo, at kinakatawan sa talatang apatnapu’t isa ng Daniel labing-isa. Ang paglalarawan ni Isaias ng mensahe ng huling ulan ay inilatag sa loob ng ‘nakatagong kasaysayan’ ng talatang apatnapu—pagkaraan ng 9/11. Ang katuparan ng talatang apatnapu noong 1989 ay naglalagay kay Isaias pagkaraan ng 1989, sa 9/11, kung saan siya ay pinahiran ng baga mula sa ibabaw ng dambana. Si Isaias ay kumakatawan sa isang mensahero na ang mensahe ay kinabibilangan ng huling anim na talata ng Daniel labing-isa.

Tahasang sinasabi ni Isaias na siya at ang kaniyang mga anak ay mga tanda at mga kababalaghan. Sa kabanata pito, talatang tatlo, si Isaias at ang kaniyang anak ay nasa tabi ng padaluyan mula sa itaas na tipunan ng tubig, sa lansangang katabi ng bukid ng tagapagbanlaw. Ipinapahayag ni Isaias ang mensahe ng huling ulan, na upang ipahayag ay pinahiran siya sa kabanata anim, at siya’y nakatayo sa tatlong sagisag ng huling ulan, kasama rin ang kaniyang anak na si Shearjashub. Ang padaluyan ng itaas na tipunan ng tubig ay isang makahulang pahiwatig sa dalawang tubo na punô ng gintong langis na itinutukoy ni Zacarias at na madalas bigyang-puna ni Sister White; ang dalawang tubong ito ang tumutukoy sa mensaheng nagmumula sa padaluyan ng itaas na tipunan ng tubig sa mensahe ng huling ulan.

Ang padaluyan ni Isaias ay nakaugnay sa dalawang tubo ni Zacarias, at sa kaniyang komentaryo, iniuugnay ni Ellen White si Zacarias sa talinhaga ng sampung dalaga. Pinakumbaba si Isaias hanggang sa alabok sa kabanata anim nang makita niya ang kaluwalhatian ng Panginoon. Sumang-ayon siyang akuin ang mensaheng inilalarawan sa talatang tatlo bilang ang mensaheng nagpapaliwanag sa lupa sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Diyos. At siya ay dinalisay ng isang baga mula sa dambana, at pagkatapos ay nakatayo siya sa tabi ng tipunang-tubig na nilikha ng tubig mula sa itaas na tipunang-tubig. Sa kabanata dalawampu’t walo, itinutukoy ni Isaias ang mensaheng huling ulan bilang “line upon line” at sa talatang tatlo ang itaas na tipunang-tubig ay kumakatawan sa ilang linya ng propesiya.

Si Isaias, na kumakatawan sa isang kaluluwa sa 9/11, ay saka lamang nakatayo sa dakong binabagsakan ng gintong langis mula sa itaas na tipunan ng tubig kung ang kaluluwang iyon ay humiling ng mabuting daang patungo sa dating landas ni Jeremias, na siyang “mataas na lansangan (landas) sa tabi ng bukid ng tagapagpaputi” ni Isaias, kung saan matatagpuan ang “kapahingahan” ni Jeremias. Ang mensahe ng huling ulan ni Isaias ay hindi lamang nakabatay sa linya ng sampung dalaga, sa linya ni Zacarias ng dalawang gintong tubo, at sa linya ni Jeremias ng dating landas; si Isaias ay nakatayo rin sa “bukid ng tagapagpaputi,” kung saan ang Sugo ng Tipan ay naglilinis at nagdadalisay sa mga anak ni Levi na gaya ng pilak at ginto.

Napakadaling gawaing panghuhula ang dalhin ang iba pang mga linya sa ikatlong talata ng ikapitong kabanata. Ang langis ng Zacarias at ang sampung dalaga ay kaugnay ng hagdan ni Jacob at ng unang dalawang talata ng Apocalipsis, sapagkat ang lahat ng mga ito ay tumutukoy sa proseso ng pakikipag-ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng tao. Kabilang sa lumang landas ni Jeremias ang “bantay” na humihip ng trumpeta na ayaw pakinggan ng masama at mangmang na haring si Ahaz. Hinihila ng trompetang iyon ang lahat ng mga trumpeta ng hula, gayundin ang mga

propetikong bantay, papasok sa “lansangang-bayan” ni Isaias, kung saan si Isaias at ang kaniyang anak ay nakatayo upang maghatid ng isang mensahe sa pinuno ng Laodicea.

Si Isaias at ang kanyang anak na si Sear-jasub, na ang kahulugan ay “ang nalabi ay babalik,” ay magkasamang nakatayo at kanilang inilalarawan ang pagpapahayag ng mensahe ng huling ulan na dumating noong 9/11. Sila’y pumaparoon upang salubungin ang masamang haring Ahaz, at bilang ama at anak ay sumasagisag sila sa Alpha at Omega, ang pangunahing tuntunin ng metodolohiyang “line upon line.” Ang “line upon line” ang tuntuning itinipiko ng prinsipyong “araw/taon” ng mga Milerita.

Noong Agosto 11, 1840, natupad ang isang hulang may kinalaman sa Islam hinggil sa ikalawang aba sa Pahayag siyam, at nakumpirma ang prinsipyong "araw/taon" ng mga Millerite, kaya’t nagbigay-bisa ito sa hula ni Miller tungkol sa 1843 na nakabatay sa prinsipyong araw/taon. Noong Setyembre 11, 2001, natupad ang isang hulang may kinalaman sa Islam hinggil sa ikatlong aba sa Pahayag siyam, sampu, at labing-isa, at nakumpirma ang prinsipyong alpha (8-11-1840) at omega (9/11), samantalang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Pahayag labing-walo nang gumuho ang mga malalaking gusali ng New York—gaya rin ng pagbaba ng makapangyarihang anghel ng Pahayag sampu noong Agosto 11, 1840, nang matupad ang alpha na nagsilbing tipo ng omega.

Hindi lamang na si Isaias at ang kaniyang anak ay kumakatawan sa pangunahing prinsipyo ng “tuntunin sa tuntunin,” kundi kinakatawan din nila ang mensahe ni Elias, na inilalarawan sa pamamagitan ng ugnayan ng isang ama at ng kaniyang mga anak. Ang mensahe ni Elias, na ipinahahayag bago ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon, ay tumutukoy sa mensaheng dumarating bago magsimula ang pagpapatupad ng kahatulan ng Diyos. Ang pagpapatupad ng mga kahatulan ng Diyos ay kumakatawan sa panahong tinatawag na “ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon.” Ang panahong iyon ay nagsisimula sa batas sa Linggo at nagpapatuloy hanggang sa pitong huling salot. Ang panahong iyon ay nagsisimula sa batas sa Linggo at nagwawakas sa pitong huling salot. Samakatuwid, ang mensahe ni Elias ay nakasalig sa prinsipyo ng Alpha at Omega, kalakip ang babala sa paglapit ng pagsasara ng panahon ng probasyon. Kasama ng mensahe ni Elias ang iba’t ibang linyang propetiko na nakabatay kay Elias, sapagkat si Elias, ayon kay Jesus, ay kinatawan ni Juan Bautista, at kapuwa si Elias at si Juan, ayon kay Sister White, ay kumakatawan kay William Miller; at magkasama, si Elias at si Juan Bautista ay kumakatawan kapwa sa isang daan at apatnapu’t apat na libo (si Elias), at sa napakalaking karamihan sa Apocalipsis 7 (si Juan).

Si Isaias at ang kaniyang anak ay nakatayo sa mga dating landas, na siyang mga saligan, at tinatanggap nila ang ginintuang langis, sapagkat sila ay mga matatalinong dalaga na dumaraan sa proseso ng paglilinis ng tagapagpaputi na natupad noong ika-22 ng Oktubre, 1844, bilang tipo ng batas ng Linggo. Si Isaias at ang nalalabi na bumabalik (sapagkat iyan ang kahulugan ng pangalan ng anak niyang si Shearjashub) ay kumakatawan sa nalalabi na "bumabalik" sa mga dating landas noong 9/11. Ang ugnayan ng ama at ng nalalabi, na siya ring ugnayang alfa at omega, at siya ring ugnayang Elias na "mga puso ng mga ama at mga anak", ay nagpapakilala na si Amang Miller at ang kaniyang kaugnayan sa isang natitirang kilusan ng unang anghel ay ang alfa na kilusan ng Filadelfia. Sa alfa na kilusan, si Amang Miller ay kinilala bilang si Elias at si Juan Bautista na

tinukoy ni Jesus bilang ang sugo na naghanda ng daan para sa Sugo ng Tipan. Ang lahat ng mga katuparang propetiko na iyon sa alfa na kasaysayan ng unang at ikalawang anghel ay inuulit sa kasaysayan ng omega ng ikatlong anghel.

Mayroon pang mas mahahalagang katotohanan hinggil sa paglalarawan ni Isaias sa pangitain, ngunit dito ay simpleng kinikilala lamang natin na si Isaias ay partikular na tumutukoy sa iba't ibang katotohanang bumubuo sa ubod ng mensahe ng huling ulan ng 9/11. Ang lahat ng mga linyang ito na kakatapos lamang nating talakayin, at siyempre, marami pang iba, ay matatagpuan sa talatang ikatlo ng ikapitong kabanata.

Sa talatang walo, umiigting ang katotohanang propetiko sapagkat tinutukoy nito ang susi na nagbubukas sa "nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu," at kagila-gilalas, ang susi ring iyon ay tinukoy sa mismong talatang iyon kung saan itinatakda ang pasimula ng kapwa 2520-taong mga propesiyang pangpanahon.

Sapagkat ang ulo ng Siria ay ang Damasco, at ang ulo ng Damasco ay si Resin; at sa loob ng animnapu't limang taon ay mawawasak ang Efraim, anupa't hindi na magiging isang bayan. At ang ulo ng Efraim ay ang Samaria, at ang ulo ng Samaria ay ang anak ni Remalias.

Kung hindi kayo mananampalataya, tunay na hindi kayo matatatag. Isaias 7:8, 9.

Ang paglalarawan ni Isaias ng mensaheng Huling Ulan ay kinabibilangan ng "pitong ulit" ni Moises, sapagkat ang propesiya ng animnapu't limang taon sa talatang walo ang tumutukoy sa panimulang punto para sa 2520-taong pagkakalat ng parehong hilagang at timog na mga kaharian ng Israel. At sa gayunding talata, matatagpuan ang susi na nagpapabukas sa tatlong linyang propetiko—ang pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989 sa Daniel 11:40, pati ang talatang 10 ng Daniel 11, at ang talatang 8 ng Isaias 8. Sa tatlong linyang ito (Isaias 8:8; Daniel 11:10, 40), ang susi ay ang "mga ulo" ng mga talatang walo at siyam. Kapag inilapat ang susi ng "mga ulo" sa tatlong magkakatulad na talatang iyon, nabubuksan ang pinto sa kasaysayan ng Digmaan sa Ukraina at ng nalalapit na Ikatlong Digmaang Pandaigdig. Kapag nabuksan ang propetikong pintong iyon, ang mga talatang 11 hanggang 16 ng Daniel 11 ay nakikitang kahanay na kasaysayan sa talatang 40 ng Daniel 11 pagkatapos ng pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989. Ang pagbubukas ng "nakubling kasaysayan ng talatang apatnapu" ay isang katotohanan na kabilang sa iilang piling katotohanan na kinikilalang inaalisan ng selyo kaugnay ng pag-aalis ng selyo sa Pahayag ni Jesu-Cristo bago magsara ang probasyon.

Nagsisimula ang talatang isa ng kabanata walo ng Isaias sa salitang "Moreover," na nagpapakilala na ang kabanata walo ay isasapaw sa kabanata pito. Higit pa sa unang salitang 'moreover,' ang kabanata walo, talatang tatlo, ay nakaugnay sa talatang tatlo ng kabanata pito bilang ikalawang saksi na ang dalawang kabanata ay dapat ilapat nang 'linya sa ibabaw ng linya.' Kapwa ang mga talatang 'tatlo' ay tumutukoy sa isa sa mga anak ni Isaias, na ang kanilang mga pangalan ay kapwa nagpapahayag ng makahulugang mensahe sa loob ng salaysay. Ang Shearjashub ay nangangahulugang 'isang nalabi ay babalik' at ang Mahershalalhashbaz ay 'mabilis sa samsam.' Unang binanggit si Shearjashub, saka si Mahershalalhashbaz (na siyang pinakamahabang pangalan sa Bibliya). Ang alpha na kinakatawan ng '1' ay mas maliit, at sa kasong ito ay tinukoy pa nga

bilang isang 'nalabi,' at ang omega na kinakatawan ng '22' ay mas malaki, at kinakatawan ng pinakamalaking pangalan sa Bibliya habang sumasagisag sa mabilis na mga pagkilos ng batas ng Linggo.

Ang nalabi ng Alfa, na kinakatawan ni Shearjashub, ay kasama ng kanyang amang si Isaias sa talatang ikatlo. Magkasama, sila ay Alfa at Omega, at sila'y nakatayo sa isang dako na binubuo ng tatlong natatanging pagtukoy sa huling ulan.

Nang magkagayo'y sinabi ng Panginoon kay Isaias, Lumabas ka ngayon upang salubungin si Ahaz, ikaw at ang anak mong si Shearjashub, sa dulo ng daluyan ng tubig ng mataas na imbakan, sa lansangan ng bukid ng tagapagpaputi. Isaias 7:3.

Si Isaias ay isang sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at sa pagkatawan niya sa panawagan ng 9/11, si Isaias ay kumakatawan din sa panawagan ng Hulyo 2023. Noong 9/11 si Isaias ay isang Laodiceano na kinakatawan ni Jacob na mang-aagaw, na kukunin ang karapatan ng panganay ni Esau, samantalang ang Adventismo ay isinusuka mula sa bibig ng Panginoon; at noong 2023 si Isaias ay kumakatawan kay Israel na mananagumpay. Si Isaias ay kumakatawan sa isa na nagpapahayag ng mensahe ng Diyos, na nagising sa katotohanang siya'y isang Laodiceano, at pagkatapos ay nilinis ng isang baga upang siya'y maging isang Filadelfiano.

Nagkaroon si Isaias ng isang kahanga-hangang pangitain ng kaluwalhatian ng Diyos. Nakita niya ang kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos, at pagkaraang masilayan ang Kaniyang kamahalan, dumating sa kaniya ang isang mensahe na humayo at gawin ang isang itinalagang gawain. Lubos niyang nadama na hindi siya karapat-dapat para sa gawaing iyon. Ano ang naging dahilan upang ituring niya ang sarili na di-karapat-dapat? Inakala ba niya na siya ay di-karapat-dapat bago pa niya masilayan ang kaluwalhatian ng Diyos?—Hindi; inaakala niya na siya'y nasa matuwid na kalagayan sa harap ng Diyos; ngunit nang mahayag sa kaniya ang kaluwalhatian ng Panginoon ng mga hukbo, nang masilayan niya ang di-maipapahayag na kamahalan ng Diyos, sinabi niya, 'Ako'y napahamak; sapagkat ako'y taong may maruruming labi, at sa gitna ng bayang may maruruming labi ako tumatahan; sapagkat nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo.' Pagkatapos ay lumipad sa akin ang isa sa mga serapin, may dalang nag-aalab na baga sa kaniyang kamay, na kinuha niya sa pamamagitan ng sipit mula sa ibabaw ng dambana; at idinampi niya iyon sa aking bibig, at sinabi, 'Narito, hinipo nito ang iyong mga labi; at ang iyong kasamaan ay inalis, at ang iyong kasalanan ay nadalisay.' Ito ang gawaing dapat maganap para sa atin, bilang mga indibidwal. Nais natin na ang nag-aalab na baga mula sa dambana ay maidampi sa ating mga labi. Nais nating marinig ang salitang binibigkas, 'Ang iyong kasamaan ay inalis, at ang iyong kasalanan ay nadalisay.' Review and Herald, Hunyo 4, 1889.

Ang "Hanggang kailan" sa kabanata anim ng Isaias ay isang sagisag ng 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, at ang kabanatang anim ay isang paglalarawan ng 9/11. Inilalahad ng mga kabanata pito hanggang siyam ang mensaheng ibinigay ni Isaias sa apostatang pamunuan ng Juda, at ang paglalarawan ng nagaganap sa panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, kung kailan natitised ang mga manginginom ng Efraim. Sa gayunding pangitain ay itinala ni Isaias:

Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Panginoon ay mga tanda at mga kababalaghan sa Israel mula sa Panginoon ng mga hukbo, na tumatahan sa bundok ng Sion. Isaias 8:18.

Si Isaias at ang kanyang mga anak ay mga tanda sa gitna ng mga palaisipang matatagpuan sa mga kabanatang pito hanggang siyam. Ang mga kabanatang pito hanggang siyam ang punto ng sanggunian ng buong pangitain hinggil sa anumang pagtukoy sa “araw na iyon” o “panahong iyon.” Tinutukoy ng talatang labingwalo na si Isaias at ang kanyang mga anak na lalaki ay mga tanda, at ang mga talatang pumapalibot sa talatang labingwalo ang nagtatalaga ng yugto ng panahon kung kailan kikilalanin ang mga tanda.

At marami sa kanila ang matitisod, at mabubuwal, at madudurog, at masisilo, at madadakip. Bigkisin ang patotoo, tatakan ang kautusan sa gitna ng aking mga alagad. At maghihintay ako sa Panginoon, na nagkukubli ng kaniyang mukha mula sa sambahayan ni Jacob, at hahanapin ko siya.

Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Panginoon ay mga tanda at mga kababalaghan sa Israel mula sa Panginoon ng mga hukbo, na nananahan sa Bundok ng Sion. Isaias 8:15-18.

Yaong mga “naghihintay sa Panginoon” ay kinakatawan ni Isaias at ng dalawa niyang anak. Sila yaong mga sa kanila’y itinago ng Panginoon ang “kaniyang mukha,” isang katangiang taglay ng mga nagigising sa mga kahingian ng panalangin sa Levitico 26, pagkaraan ng Hulyo 2023. Nagigising sila sa katotohanang dapat isama sa kanilang pagtatapat na ang Panginoon ay lumakad na salungat sa kanila, na ang ibig sabihin ay itinago niya ang kaniyang mukha sa kanila.

Ang “talian ang patotoo, tatakan ang kautusan” ay ang pagseselyo sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, na inihaharap na kabaligtaran ng “marami.” Ang “marami” ay tinatawag, datapuwa’t kakaunti ang mga nahirang. Ang marami ay isinasalungat kay Isaias at sa kaniyang dalawang anak, na kinakatawan bilang ang kakaunti. Ang “marami” ay ang limang mangmang na dalaga, at dahil dito ay limang bagay ang sumasapit sa kanila: “sila’y matitisod, at mabubuwal, at mababali, at masisilo, at mabibihag.” Sila’y natitisod sapagkat itinakwil nila ang mensahe ng huling ulan.

Sapagkat sa pamamagitan ng nauutal na mga labi at ng ibang wika ay magsasalita siya sa bayang ito. Sa kanila’y sinabi niya, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito ay mapapahinga ninyo ang napagal; at ito ang kaginhawahan: gayon ma’y ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita ng Panginoon sa kanila ay utos sa utos, utos sa utos; tuntunin sa tuntunin, tuntunin sa tuntunin; kaunti rito, kaunti roon; upang sila’y yumaon, at mabuwal nang patalikod, at madurog, at masilo, at madakip. Isaias 28:11-13.

Sa panahon ng pagtatatak na binabanggit sa kabanatang walo, inilalarawan ni Isaias ang pagbagsak ng mga masama, na isinagisag ni Ahaz, at kinikilala niya ang gayunding pangkat sa talatang labintatlo ng kabanatang dalawampu’t walo. Ang dahilan ng kanilang “pagbagsak” ay itinakwil nila ang mensahe ng huling ulan na para sa kanila ay “line upon line” at ipinahayag ng mga inilarawan bilang may mga labi na utal. Ang mga mapagtalong Hudyo sa Pentekostes ay inakusahan ang mga alagad ng pagkalasing sapagkat hindi nila maunawaan ang mensahe. Sa

kanilang isipan, ito'y ipinahahayag sa pamamagitan ng mga labi na utal.

Sa talatang tatlo ng ikapitong kabanata, si Isaias ang propetikong Alpha sa kaniyang anak na si Shearjashub, na siya namang Omega kaugnay ng kaniyang ama, subalit Alpha rin kaugnay ng kaniyang kapatid. Bilang mga kinatawan ng Alpha at Omega, sila'y nakatayo sa pook kung saan ang dalawang ginintuang tubo mula sa makalangit na santuwaryo ay lumilikha ng isang tipunang-tubig, sa mismong lansangan ng matandang landas ni Jeremias, sa bukiring kung saan ang lino ay nababago mula sa mga mantsa tungo sa busilak na kaputian habang nililinis ng Sugo ng Tipan ang mga anak ni Levi, gayundin sina Isaias at Shearjashub. Pagdating doon, kaniyang iniharap sa masama at mangmang na haring Ahaz ang mensahe ng matandang landas ni Moises hinggil sa "pitong ulit" sa Levitico dalawampu't anim, na sa gayunding talata ay itinatakda na ang "ulo" ay isang hari, o ang kaharian ng hari, o ang kabisera ng isang kaharian.

Ang susi na iyon ay nagbibigay-daan sa liwanag ng Salita ng Diyos upang ang Digmaan sa Ukraina na nagsimula noong 2014 ay makita bilang isang paksa ng propesiya sa Bibliya na kinakatawan bilang nagaganap sa panahon ng pagtatatak ng isandaan apatnapu't apat na libo at sa kasaysayan ng huling tatlong pangulo ng Estados Unidos. Ang mensahe ng huling ulan ay kinakatawan ni Isaias sa mga kabanata sampu at labing-isa, at inilalarawan nito ang panloob at panlabas na kasaysayan ng huling anim na talata ng Daniel labing-isa. Ang unang talata, ang talatang apatnapu, ay inilalarawan ni Isaias sa mga kabanata anim hanggang siyam, at pagkatapos, sa mga kabanata sampu at labing-isa, ay inilalahad ang panloob at panlabas na kasaysayan ng mensaheng iyon na inalisan ng tatak noong 1989. Bawat pangunahing elemento ng mensahe ng huling ulan ay kinakatawan sa pangitain.

Ang mga huling talata ng ikasampung kabanata ay tumutukoy sa gayunding kasaysayang propetiko na kinakatawan ng mga huling talata ng ikalabing-isang kabanata. Ang ikasampung kabanata ay ang panlabas at ang ikalabing-isa ay ang panloob. Sa Aklat ng Pahayag, ang pitong iglesia ang panloob at ang mga tatak ang panlabas. Sa mga huling talata ng ikasampung kabanata, ang kapangyarihan ng Papado ay iwinawagayway ang kamay laban sa Jerusalem, sa isang kaparis na sipi sa pagdating ng kapangyarihan ng Papado sa kanyang wakas, na walang sinumang tutulong, sa talatang apatnapu't lima ng Daniel labing-isa.

Sa araw na yaon ay mananatili pa siya sa Nob; ikakampay niya ang kaniyang kamay laban sa bundok ng anak na babae ng Sion, ang burol ng Jerusalem. Narito, ang Panginoon, ang Panginoon ng mga hukbo, ay puputulin ang sanga sa kakilabutan; at ang matataas sa tayog ay tatagain, at ang mga palalo ay ibababa. At kaniyang puputulin ang mga kasukalan ng gubat sa pamamagitan ng bakal, at ang Libano ay mabubuwal sa pamamagitan ng isang makapangyarihan. Isaias 10:32-34.

Ang katapusan ng ikasampung kabanata ay ang pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan, at sa puntong iyon nagsasara rin ang wakas ng ikalabing-isang kabanata ng aklat ni Daniel.

At kaniyang ititindig ang mga tolda ng kaniyang palasyo sa pagitan ng mga dagat, sa maluwalhating banal na bundok; gayon ma'y darating siya sa kaniyang wakas, at walang tutulong sa kaniya. At sa panahong yaon ay titindig si Miguel, ang dakilang prinsiphe na

tumatayo para sa mga anak ng iyong bayan; at magkakaroon ng isang panahon ng kapighatian, na kailanma’y hindi pa naganap buhat nang magkaroon ng isang bansa hanggang sa panahong yaon; at sa panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawat isa na masusumpungang nakasulat sa aklat. Daniel 11:45, 12:1.

Nagsisimula ang ikasampung kabanata sa unang talata sa “di-matuwid na dekreto” na kinikilala ni Sister White bilang ang batas ng Linggo.

Sa aba nila na nagpapalabas ng mga di-matuwid na kautusan, at yaong nagsusulat ng kalupitang kanilang itinakda. Isaias 10:1.

Ang ikasampung kabanata ay nagsisimula sa batas ng Linggo, na tumutugma sa talatang ika-apatnapu’t isa ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel, at nagwawakas sa isang kaparis ng pagtindig ni Miguel sa kasaysayan ng talatang ika-apatnapu’t lima ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel.

Isang sabbath ng diyus-diyosan ay itinatag, gaya ng itinayo ang gintong larawan sa kapatagan ng Dura. At kung paanong si Nebukadnezar, ang hari ng Babilonia, ay nagpalabas ng kautusan na ang lahat ng hindi yuyukod at sasamba sa larawang ito ay papatayin, gayon din ay ipahahayag na ang lahat ng hindi magbibigay-galang sa institusyon ng Linggo ay parurusahan ng pagkakabilanggo at kamatayan. Sa gayo’y ang Sabat ng Panginoon ay niyuyurakan. Ngunit ipinahayag ng Panginoon, ‘Sa aba nila na nagpapalabas ng mga hindi matuwid na kautusan, at sumusulat ng mga pahirap na sila rin ang nagtakda’ [Isaias 10:1]. [Zephaniah 1:14-18; 2:1-3, quoted.] Manuscript Releases, tomo 14, 91.

Sa “malaking lindol” ng Pahayag labing-isa, na kumakatawan sa batas ng Linggo sa talatang labintatlo, mayroong tatlong sagisag ng Islam na nakaugnay sa “lindol” na niyayanig ang halimaw mula sa lupa ng Pahayag labintatlo, kapag ito’y nagsasalita gaya ng dragon. Sa Isaias kabanata sampu, ang batas ng Linggo ay inilalarawan bilang isang “dekretong di-matuwid” na may “sa aba” na ipinahayag laban dito. Sa “malaking lindol” ng Pahayag labing-isa mula sa talatang labintatlo hanggang sa talatang labing-walo, ang Islam ng ikatlong “sa aba” ay nakikilala sa pamamagitan ng apat na sagisag ng Islam at ng hampas na gagawin nito laban sa Estados Unidos sa oras ng batas ng Linggo; “At sa oras ding yaon ay nagkaroon ng isang malaking lindol,” at “nangyari na ang ikalawang sa aba; at, narito, ang ikatlong sa aba ay dumarating na madali. At humihip ang ikapitong anghel” “at nangagalit ang mga bansa.”

Ang ika-sampung kabanata ay naglalarawan ng kapangyarihang papal mula sa talatang apatnapu’t isa sa Daniel labing-isa hanggang sa talatang apatnapu’t lima, kung kailan dumarating sa wakas ang pagka-papa. Ang talatang apatnapu ay hindi kabilang sa salaysay sa ika-sampung kabanata, sapagkat inilalarawan ni Isaias ang ‘nakatagong kasaysayan’ ng talatang apatnapu kapag ang mensahe ng huling ulan ay iniharap sa isang iglesiang tumalikod na kinakatawan ni Ahaz. Ang konklusyon ng kabanata labing-isa ay nagpapakita ng pagliligtas mula sa kapangyarihang papal sa gayunding kasaysayan.

At lubusang wawasakin ng Panginoon ang dila ng dagat ng Egipto; at sa pamamagitan ng kanyang malakas na hangin ay iyayanig niya ang kanyang kamay sa ibabaw ng ilog, at

hahampasin niya ito sa pitong sanga, at gagawing makatawid ang mga tao nang tuyong paa. At magkakaroon ng isang lansangang-daan para sa nalabi ng kanyang bayan na maiiwan mula sa Asiria; gaya ng sa Israel noong araw na umahon siya mula sa lupain ng Egipto. Isaias 11:15, 16.

Ang Isaias kabanata sampu ay ang panlabas at ang kabanata labing-isa ay ang panloob ng gayunding kasaysayan. Laganap sa Salita ng Diyos ang mga panlabas at panloob na paralelismo, at ang dalawang magkakatugmang kabanatang ito ay kumakatawan sa babala ng ikatlong anghel gaya ng iniharap ni Isaias. Ang babala ng ikatlong anghel ay binuod sa maraming paraan sa pamamagitan ng inspirasyon, subalit isang lubhang kapaki-pakinabang na pagkakahati ng babalang ito ay ito: kinakatawan nito ang mga pangyayaring kaugnay ng pagsasara ng probasyon, at binibigyang-diin din nito ang pangangailangan ng pansariling paghahanda. Ang Isaias kabanata sampu ang mga pangyayari, at ang kabanata labing-isa ang paghahanda.

Ang mga pangyayaring kaugnay ng pagsasara ng probasyon at ng gawaing paghahanda para sa panahon ng kapighatian ay malinaw na inilalahad. Ngunit ang napakarami ay walang higit na pagkaunawa sa mga mahahalagang katotohanang ito kaysa kung ang mga ito ay hindi sana kailanman naihayag. Si Satanas ay nagbantay upang agawin ang bawat impresyon na magpapadunong sa kanila tungo sa kaligtasan, at daratnan sila ng panahon ng kapighatian na hindi handa.

Kapag sinusugo ng Diyos sa mga tao ang mga babalang lubhang mahalaga na inilarawan bilang ipinahahayag ng mga banal na anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng langit, hinihingi Niya sa bawat taong pinagkalooban ng kakayahang mangatwiran na pakinggan ang mensahe. Ang mga kahatulang nakapanghihilakbot na ipinahayag laban sa pagsamba sa hayop at sa kanyang larawan (Revelation 14:9-11) ay nararapat na mag-udyok sa lahat sa masusing pag-aaral ng mga propesiya upang matutuhan kung ano ang tanda ng hayop, at kung paano nila maiiwasang tanggapin iyon. Ngunit ang nakararami ay ipinipihit ang kanilang pakinig palayo sa katotohanan at bumabaling sa mga kathang-isip. Ipinahayag ng apostol Pablo, na tumatanaw sa mga huling araw: “Darating ang panahon na hindi nila titiisin ang wastong katuruan.” 2 Timoteo 4:3. Ganap nang dumating ang panahong iyon. Ang mga pulutong ay ayaw sa katotohanan ng Banal na Kasulatan, sapagkat ito’y humahadlang sa mga nasa ng makasalanang pusong maibigin sa sanlibutan; at naglalaan si Satanas ng mga panlilinlang na kanilang iniibig.

Ngunit magkakaroon ang Diyos ng isang bayan sa lupa na maninindigan para sa Bibliya—at sa Bibliya lamang—bilang pamantayan ng lahat ng doktrina at saligan ng lahat ng reporma. Ang mga opinyon ng mga pantas, ang mga hinuha ng agham, ang mga kredo o mga pasiya ng mga konsilyong eklesiastiko—na kasindami at kasing-magkakasalungat ng mga iglesyang kanilang kinakatawan—ang tinig ng nakararami—ni isa man ni ang lahat ng mga ito—ay hindi dapat ituring na katibayan na pabor o laban sa alinmang punto ng pananampalataya. Bago tanggapin ang anumang doktrina o alintuntunin, dapat nating hingin ang isang malinaw na 'Ganito ang sabi ng Panginoon' bilang patibay nito.

"Si Satanas ay walang humpay na nagsisikap na ibaling ang pansin sa tao sa halip na sa Diyos. Inaakay niya ang mga tao na tumingin sa mga obispo, sa mga pastor, at sa mga propesor ng teolohiya bilang kanilang mga gabay, sa halip na saliksikin ang Kasulatan upang matutuhan

nila mismo ang kanilang tungkulin. Kung magkagayon, sa pamamagitan ng pagkontrol sa mga isipan ng mga pinunong ito, maaari niyang maimpluwensiyahan ang mga pulutong ayon sa kanyang kalooban." *The Great Controversy*, 594, 595.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.